

A SZENVEDÉS ÉJJELE

A SZENVEDÉS ÉJJELE

A NAGYCSÜTÖRTÖKI ÉJJELI SZENTSÉG-
IMADÁS RÖVID ISMERTETÉSE ÉS
VEZÉRFONALA

KÖZLI AZ UNUM-SZÖVETSÉG

BUDAPEST, 1939

K O R D A R. T. K I A D Á S A

**Nihil obstat. Dr. Julius Czapik censor dioecesanus.
Nr. 1419|1939. Imprimatur. Strigonii, die 28. Februarii 1939.
Dr. Joannes Drahos vicarius generalis.**

Nyomatott: Korda R. T. nyomdájában. Budapest.

*„Szomorú az én lelkem mindhalálig,
maradjatok itt és virrasszatok velem.”*

Máté 26, 38.

Ennek a füzetnek az a célja, hogy a nagycsüörtöki éjtszakai szentségimádást a világ összes templomában minél gyorsabban elterjessze. Az a készséges és nagylelkű fogadtatás, amelyre a hűséges szeretetnek ez a megnyilatkozása és Jézus isteni Szíve előtt oly kedves és drága engesztelés a hiveknél talált, felkeltette bennünk a vágyat, hogy ennek az áhítatnak eredetét és célját minden lélekkel megismertessük és mindenkit felszólítsunk, hogy ehhez a jámbor egyesüléshez csatlakozzanak, azt ismer- tessék és így közreműködjenek abban, hogy ez az éjtszakai szentségimádás mindenfelé elterjedjen és a jövő számára biztosítsák. Az éjtszakai szentségimádás jámbor egye- sülésének székhelye a bolognai Szent Pál- templom s vezetője egy, az egyházmegyei hatóságtól kinevezett lelki igazgató.

Liturgikus megjegyzés.

Nagycsütörtök az egész egyházi évnek egyik legszentebb ünnepe. A legméltóságosabb Oltáriszentség és az egyházi rend alapításának emléknapja. Miután Jézus, az első pap, a szent Áldozatot bemutatta, az Oltáriszentség titkában mint étel adta magát apostolainak és ugyanakkor nekik és utódaiknak megadta a hatalmat és a parancsot, hogy a szent Áldozatot bemutassák. Ezt a drága örökséget hagyta ránk mielőtt vérét ontotta volna. Valóban emlékezetes, szent nap!

Az éjtszakai szentségimádás jámbor egyesülésének eredete és elterjedése.

Az egyesülés jelenlegi lelki igazgatója 1932-ben a következő levelet kapta: „Ma nagycsütörtök van. Az Oltáriszentség alapításának ünnepét üjük. Közeledik az este. A zárt templomokban elhagyatva maradnak a tabernákulumok. Kint azonban virrasztanak az emberek. Virrasztanak betegágyaknál, — dolgoznak, — a vonatok robognak, az emberek utaznak ide-oda, az őrség felvonul a laktanya elé, — hány ember tölti álmatlanul az éjtszakáit, — hányan áldoznak fel az éjtszakai pihenés hosszú óráit lecségesre, szórakozásra — és mi? Mi, Krisztus katonái és tanítványai restek és kényelmesek lennének egyszer egy évben

egy óra alvást feláldozni és éjtszakai pihe-
nésünket megtörve egy órát tölteni az
Oltáriszentségben lakó Jézus előtt? Nem
halljuk-e mi is szelíd szemrehányását: „Egy
órát sem tudtatok velem virrasztani?”

Ne hagyjuk Jézust magára halálfélelmé-
nek éjtszakáján! Az apostolok csak tizen-
egyen voltak, de mi milliónyi hívők va-
gyunk. Az apostolok nem tudták, mi tör-
ténik másnap, nem ismerték még nagy-
péntek tragédiáját, de mi tudjuk, mi volt
a Kálvária és ismerjük a keresztet. Hogyan
is tudunk ezen az éjtszakán aludni, a helyett,
hogy Jézussal virrasztanánk! Virrasszunk
és imádkozzunk!”

Több Istent szerető lélek lelkesen fogadta
ezt a felhívást és megszervezték az éjtszakai
szentségimádást.

Az éjtszakai szentségimádás gyakorlati megvalósítása.

A nélkül, hogy az egyes plébániáknak
előírásokat akarnánk adni, leírjuk a mi
első szent éjtszakánkat. Felhívjuk a figyel-
met, hogy itt nem nyilvános, ünnepélyes
szentségimádási óráról van szó, amikor fel-
váltva hangosan imádkoznak és énekelnek.
Ez a jámbor egyesülés bensőséges csendben
akar Jézussal virrasztani, — virrasztani,
ahogy egy szeretett beteg ágya mellett vir-
rasztunk, szeretettől remegő szívvel, meg-

indulva Jézus szent közelségének eleven valóságától. Az éjtszaka titokzatos csendjében akarjuk Jézust leborulva imádni és egész szívünket a Megváltó Szívébe önteni. Szívéhez símulva akarjuk Neki áradozó szeretetünket elmondani és a halállal vívódó Udvözítőt átölelve, Őt halkán biztosítani: „Jézusunk, nem vagy egyedül! Ma éjjel Veled virrasztunk, ma éjjel Veled imádkozunk. Add, hogy érezzük a félelmet, melyet ezen az éjtszakán elszenvedtél, engedd, hogy vérveritéked, mely Getszemáni földjét áztatta, a lelkünkre hulljék s szándékainkat megtisztítva, megistenítve, legalább ebben az órában felemeltessünk a porból, melyből alkotva vagyunk.”

Lehetetlen, hogy akadjanak lelkek, akik egy órát ne tudnának elmélkedve, néma imában Jézussal virrasztani. Azért jobb, ha ezt a csendet nem zavarjuk közös imákkal, olvasmánnyal, énekkel, — hagyjuk, hogy a lelkek szívük szerint elmélkedjenek. És ha valaki úgy vélné, hogy nem tud szívből imádkozni, az vegyen elő egy imakönyvet.

Ha azt akarjuk, hogy ez az imában átvirrasztott óra Jézus isteni Szívének kérése és a Szentatya óhaja szerint, valóban engesztelő legyen, akkor egyes-egyedül a szeretet indítson minket annak elvégzésére. Valóban csak Jézus hűséges barátai maradnak nála és élük át Vele Getszemáni-halál-

félelmét, az apostol árulását, az elfogatást és a halálos ítéletet. Ez a bizalmas imában töltött óra a határtalan bizalomnak ezen éjtszakáján, leírhatatlan kegyelmeket szerez nekünk saját és mások megszentelésére, szeretteink számára, a szenvedő lelkek, az egész Egyház és főleg a papok számára, akik a világ világossága és a föld sója kell, hogy legyenek. Virrasszunk égi Anyánk szent Szívével egyesülve.

Egy Bolognában megjelenő folyóirat írja:

Miért ne adná meg Jézusnak mindenki egy akarattal az engesztelő szeretetnek ezt a bizonyítékát? Azt szokták mondani: nem kell semmit túlozni. De volt-e valaha a szeretetnek nagyobb túlcsoordulása, mint Jézus szeretetének bizonyysága: az Eucharisztia?

Azt mondják: „Jézus soha sincs egyedül, hisz az angyalok serege veszi körül állandóan a tabernákulumot.” De az angyalok mindig láthatják Őt a mennyei dicsőségben, nem őértük lett kenyérré, hanem miértünk, bűnösökért. Miértünk zárkózott a tabernákulumba, miértünk lett a szeretet loglya. A mi dolgunk tehát Őt imádni, szeretni, Vele virrasztani.

Mondják, hogy Jézus már nem szenved, de a hallgatásba merült bensőséges lelkek a tabernákulum mélyéről ma is hallják a hangot, amely az isteni szeretet Paray-le-

Monial-i tanítványához így szólt: „Ime a szív, mely az embereket annyira szerette, értük annyit szenvedett és még most is szenved hálátlanságuk miatt.”

**Sc. Riccardo Fortuzzi, a bolognai
Sz. Ágota-templom plébánosának
bizonyítása:**

„Sohasem kételkedtem e vállalkozás sikerén, de a beteljesülés minden várakozást felülmúlt. Nemcsak az összes katolikus egyesületek, hanem az egész egyházközség nagy lelkesedéssel vett részt. Még a legnehezebben betölthető órákon is százon felül voltak. Sok férfi is mozdulatlan áhítatban volt egész órán át a szentségi Jézus előtt. Egyedül az Úr indította őket, nem kíváncsiság, sem emberi tekintetek.

Elmélkedtem e szavakon: „Misereor super turbam” — és hogy mi papok atyai jóakarattal és szeretettel teljesek legyünk népünk iránt. Isten egyedül ismer minden jót; én azonban húsvétkor szinte kézzelfoghatóan tapasztalhattam, hogyan követte sok lélek az Úr hívását.

Plébániám minden híve a legnagyobb örömmel beszél e szent éjtszakáról. A jövőben is megtartjuk. Sietve írom e rövid sorokat. Szívélyes üdvözlettel.”

A szenvedés szent éjjelének jámbor gyakorlata.

A szenvedés szent éjjele, a nagycsütörtök és nagypéntek közötti éjtszaka az isteni Szív borzalmas gyötrelmeire emlékeztet. Ez az az éjjel, amelyen Jézus, miután a legméltóságosabb Oltáriszentséget alapította, — hogy Galgani Gemma szavaival éljünk — a legfájdalmasabb és legnagyobb kübb imát végezte a Getszemáni-kertben, amelyben minden bűnünk terhét magára vette.

Ez az az éjjel, amelyen Jézus érettünk vérrel verejtékezett és kedves tanítványait az Olajfák hegyén kérte, hogy virrasszanak veie, hogy ne hagyják magára szívének halálos gyötrelmeiben.

A szenvedés szent éjjelének jámbor gyakorlata, hogy felváltott imaórségben virrasztunk az oltár előtt, amelyben nagycsütörtökön őrzik a Legszentebbet. Ez az oltár nem meghalt Urunk, Udvözítőnk sírját jelenti, hanem a közöttünk élő Isten tabernákuluma.

Hogyan végezzük ezt az órséget?

Ha akarjuk, hogy órségünk valóban szent legyen, Jézus Szívének óhaja szerinti, olyan, amilyennek a Szentatya is kívánja, — és ha akarjuk, hogy virrasztásunk az egyesülés, a bűnbánat és könyörgés szent órája legyen, melyet gazdagon megtermékenyít a menny áldása, akkor egyedül csak Jézus

iránti szeretet vigyen minket az imaőrségre, semilyen más érzés, szempont, emberi tekintet ne vezessen.

Ez nem olyan imádási óra, amelyet énekkel, zenével, imákkal közösen végzünk. Nem, ez csöndes őrség, melyen mély összeszedettségben, áhítatban időzünk Jézusunk szent közelségében, mint az Ő igaz barátai. És gondolunk halálfélelmére, a Getszemánikertre, ahol tanítványa, Júdás elárulta, — azután elfogták és gyalázatos kereszthalálra ítélték.

Legyen ez az óra a léleknek imádott Udvözítőjével való legbensőségesebb, leggyöngédebb, legédesebb egyesülése, hogy e legbizalmasabb együttlétben Jézus irgalmas szent Szívétől számtalan kegyelmet eszközöljön ki saját maga és szerettei megszentelésére, valamint a bűnösök megtérésére. Foglalja könyörgéseibe az egész Anyaszentegyházat, Jézus misztikus testét, az egész papságot, mint akik a világ világossága és a föld sója kell hogy legyenek.

A Szűzanya szentséges szívével, Mária Magdolnával és Szent Jánossal egyesülve virrasszunk. Olyan szívvel, amely szinte túlárad a szeretettől, hálától, a szégyentől, amikor maga előtt látja Isten végtelen szeretetét és a mi bűneinket, amelyek oly kimondhatatlan sok fájdalmat okoztak az isteni Szívnek. Töltsön el minket a tökéletes, mélységes bánat és engesztelés érzülete.

E szent éjszakán maradjunk térden, hogy a templom félhomályának misztikus csendjében minél jobban, minél bensőbben átáradhasson lelkünk áhítatos felbuzdulása eucharisztikus Jézusunk szentséges Szívébe. Engeszteljünk szívünk minden szeretetével, amíg odakünn, még a megváltás szent éjjelén is, szürke hétköznapiságba merülve, bűnnel, tisztátalansággal, gonoszsággal szentégteleníti meg a szenvedés szent éjjelét sok keresztény.

**Egy óra Jézus lábainál a szent éjszakán.
Imák és elmélkedések.**

Jézus apostolaival elfogyasztotta az utolsó vacsorát, megalapította Anyaszentegyházát, a papságot és a legméltóságosabb Oltáriszentséget, hogy a világ végéig táplálékunk, támaszunk, világosságunk, életünk, mindenünk maradjon.

A LÉLEK: „Mily igen nagyon szeretél minket, ó Jézus! Bár ismerted a veszélyeket, az elhagyatottságot és megbántásokat, amelyek Téged e Szentségben majd érnek, mégis, mielőtt borzalmas szenvedéseidet vállaltad, egy pillanatig sem haboztál, hogy szereteted e legdrágább örökségét nekünk hagyjad.”

5 Miatyánk, Üdvözlégy, Dicsőség... Minden dicsőség után: Dicsérve, áldva, imádva legyen vég nélkül a legszentebb és legméltóságosabb Oltáriszentség!

Ez az utolsó éjjel, melyet Jézus a földön tölt. Az áruló most távozott, hogy ördögi művét befejezze. Jeruzsálemre lehanyatlik az est és Jézus tanítványai-

val az Olajfák hegyére, a Getszemánikertbe megy. Mélységes szomorúság borul imádandó lelkére. Elvonul a többitől, hogy mennyei Atyjával beszéljen. Csak három legkedvesebb tanítványát, Pétert, Jakabot és Jánost viszi magával.

„Szomorú az én lelkem mindhalálig” — mondá nekik Jézus. „Virrasszatok és imádkozzatok velem!”

De ők elálmosodtak és elaludtak. Mikor így találta őket, szelíd szemrehányással, szomorúan szólt: „Még egy órát sem tudtatok velem virrasztani?”

Jézus édes hangja minden keresztény lélekhez szól: „Szívem halálfélelmében egyedül voltam a szenvedés éjjelén. Elhagytak barátaim, akiket annyi jóval halmoztam el, sőt választottaim, a leg-hűségesebbek sem maradtak velem. Többet szenvedtem ezen az éjjelen, mint a passió egész idején.

Ti lelkek, akik szerettek engem, ne hagyjatok magamra gyötrelmes Getszemáni-virrasztásom éjjelén! Virrasszatok és imádkozzatok velem.”

A LÉLEK: „Kopogtatást hallék lelke-men és hallám az isteni Mester hangját... szelíden, esdekelve, sürgetően ismételte: „Virrassz és imádkozz velem!”

Fölemelkedtem fekhelyemről és szeretetedtől vonzva siettem ez oltár lépcsőire. Te tőlem vigaszt és engesztelést kívánsz? Mit adhatnék Neked én? Méltatlanul, nyomorúságosan jelenek meg előtted, Te végtelen Szépség! De a Te irgalmad ezerszer nagyobb, mint az én méltatlanságom."

Könyörülj rajtunk, ó Uram, könyörülj rajtunk!

(Bánatima vagy a Miserere.)

Keresztények! sírjatok,
Mélyen szomorkodjatok;
Keseregjen minden szív,
Amely Jézusához hív.

Jézusom, Szentséged előtt leborulok. A hit, melyet Te adtál nekem és Te erősítettél meg bennem, eltünteti a tabernákulum falait és áthatol a Téged elrejtő eucharisztikus fátyolon. Jézusom, én ismerlek, szeretlek, én hiszek Benned! Ó, közel érzem magamat Hozzád, Jézusom! „Virrasszatok és imádkozzatok!” — mondottad. Ó Uram, követem hívásodat. Mi virrasztani akarunk, mi, a Te barátaid nem alszunk, mert Te szeretetet kérsz, szeretetet választottaidtól. Az oltárt beragyogó gyertyák és a virá-

gok, amelyek illatukkal körülvesznek, nem oltják szereteted szomjúságát.

Nem, ó Jézusom, nem vagy egyedül a szenvedés szent éjjelén. Vonj minket magadhoz bizalmas bensőségben. Engedd átéreznünk irtózatot félelmedet, gyötrelmedet. Ó engedd, hogy szent vérverejtéked mint tisztító gyógyáradat szívünkbe hatoljon, hogy gyógyítsa sebeinket, tisztítsa értelmünket, megszentelje egész lényünket. Hogy a földiségből legalább e szent órán fölemelkedjünk, hogy végre — és most már örökre — a Te szent barátságodban éljünk és legszentebb Szíved édes birodalmába jusjunk.

Ó Szűzanya, Mária, aki a Getszemáni-éjszakán egyedül virrasztottál Jézussal és egyesültél lélekben az Ő kínjaival, virrassz Te is velünk! Ó ajánld fel a Te szent Fiadnak gyermeki szeretetünk éjtszakai hódolatát.

Ó szent éj, fájdalmas éj, mely megelőzte a keresztfeszítés gyötrelmét! Ez szent Szíved halálfélelmének éjjele, én Jézusom! Te egyedül vagy a legiszonyúbb kínszenvedés órájában, ó Jézus. Már közeleg az áruló. Barátaid, akiket elhalmoztál ajándékaiddal, távol

vannak. Még apostolaid is álomba merültek és nem virrasztanak Veled. Látszólag még édes mennyei Atyád is elhagyott. Te pedig, Jézusom, virrasztasz, kínlódsz, sóhajtozol és szent arcoddal a földre borultan imádkozol. És véres verejték itatja Getszemáni földjét.

Jézus szívszaggató látomásban szemléli... Júdás csókját... az elfogatást... megkötözést... a borzalmas ostromozást... a töviskoronát, mely szent fejébe fúródik... és így vezetik bírái elé... gyalázzák, köpdösik, arculütik. „Ecce homo” — kiáltja majd Pilátus, amikor a fájdalom Emberét így népe elé vezeti... Bibor gúnypalástot tesznek majd rá... szent izmai felszaggatva... a sebekkel borított szent test feltépve, felvérezve... A szentséges arc véres verejtékekkel borítva... Barabbást eléje helyezik, Őt pedig halálra ítélik és a vad tömeg dühének szolgáltatják ki. Sebes vállain kell majd a keresztfát vinnie... kegyetlenül megfosztják ruháitól... keresztre feszítik... szögekkel fúrják majd át szent tagjait... és így fogja majd, ég-föld között függve, a halálküzdelem 3 borzalmas óráját átkínlódni. A leggyöngédebb szent Szív számára nem lesz

semmi vigasz, a láztól égő, szomjas szent ajkak nem kapnak enyhülést . . . A szent kezek és lábak sebei beszakadnak, mind nagyobbak lesznek és véráradat itatja át a földet. Törrel átdöfött szent Szíve így adja majd értünk utolsó csepp véréát és leheli ki értünk áldott szent lelkét.

A fényes Isten-arcot
Vér s fájdalom fedj;
Mint küzde szörnyű harcot,
Hallgatva hirdeti.

Jézusunk eltakarja áldott szent arcát és lelke megremeg a következő nap szörnyű látomásán. — Emberi természete félelemmel borzad meg a gyötrelmes kínok szemlélésén.

De a végtelen Szeretet most is imádkozik, fohászkodik: „Szívesen viselem el mindezt a lelkek megváltásáért. Magamra veszem minden bűnük terhét.”

De még másfajta, még gyötrelmesebb kín is hasogatja halállal vívódó, szent-séges Szívét.

Látja a világ végéig minden század megszámlálhatatlan embertömegét. Az egész világ vétke, minden idők bűne reá nehezedik. Neki kell ezekért bűnhődni, eleget tenni. A legszégyenteljesebb bűnök szennyes árja, minden go-

noszsága átvonul legtisztább, legártatlanabb szentséges Lelkén.

Halmozódnak a bűnök, a gonoszság nőtön nő... A megváltott lelkek ezreit tépi ki a sátán az Anyaszentegyházból... Tisztátalanság mocskolja be a világ utcáit... megtagadják, bántalmazák, káromolják Istent, parancsait lábbal tiporják és megvetik az Ő végtelen szeretetét, irgalmát.

Mennyi lélek kárhozik el! Hány lélekért ontja majd hiába szentséges véré! A bűnök emberfeletti terhének súlya alatt Jézus szinte összeroskad. Arca halotthalvány. Egész teste remeg — és véres verejtéke borítja be. „Atyám!” „Atyám!” — kiáltja — „ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár.” De mindjárt meg is hajtja szentséges fejét és hozzáteszi: „De ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tied, Atyám!”

E jajkiáltásra megnyílik az ég. Kehellyel angyal száll alá és földöntúli fényesség árasztja el a szenvedő Istenembert. Jézus föltekint és a fényességben látja megváltása gyümölcsét, az üdvözült lelkeket, a vértanúk mérhetetlen sokaságát, a szűzek seregét és az eget majd benépésítő megszámlálhatat-

lan szentet. Látja az Őt szerető, imádó, Őt követő, engesztelő, hűséges lelkeket. Látja azokat, akik Őt szeretete Szentségében imádni, tisztelni, engesztelni fogják és látja azokat a lelkeket is, akik a mai éjtszakán Vele virrasztanak — és felkiált: „Igen, én akarok szenvedni, akarok meghalni. E lelkek mindegyikéért elszenvedném a kereszthalált!” És Jézus megissza a keserű kelyhet és „fiat”-ot mond.

A „fiat”, melyet a szeplőtelen Szent Szűz Gábiel arkangyal köszöntésekor mondott, és Jézus „fiat”-ja az Olajfák hegyén, váltotta meg a világot. Ez a két áldott szó nyitotta meg nekünk újra a paradicsomot.

A fön, mely égi bérré
Százszorta érdemesb,
Fonul tövis füzére,
Igy még dicsőbb, nemesb.

Getszemáni rózsafüzére.

Leborulva előtted, Olajfák hegyén
vért izzadó Udvözítőnk, kérünk Téged,
ó Jézus, könyörülj rajtunk!

Kegyetlen elhagyatottságodért, halál-
félelmedért, ments meg, Uram, minket!

Vérverítékedért, az angyal megerősítéséért, ments meg, Uram, minket!

A keserű kehelyért, amelyet értünk kiittál, nagylelkű „fiat”-odért, melyet ki-mondottál, ments meg, Uram, minket!

A KIS SZEMEKKRE:

Ó Jézus, a halálfélelemért, melyet szenvedtél, könyörülj rajtunk és az egész világon!

A NAGY SZEMEKKRE:

Örök Atya, felajánljuk Neked a mi Urunk és Udvözítőnk, Jézus Krisztus véres verítékét. Szívének halálfélelmét és „fiat”-ját, hogy a mi és az egész világ üdvösségét elnyerjük!

A rózsafüzér végén ismételjük háromszor: „Örök Atya . . .”

Ó Isten Egyszülötte,
Mindenható Király:
S most győz a düh felette,
Csúfos halált kínál.

Rövid szünet.

Elmélkedjél, ó lélek, imadásba elmerülve, Jézus szenvedésén és hallatlan fájdalmán. Egyesülj vele szerető meg-

értéssel és őszinte szégyenkezéssel bűneid miatt, amelyek szintén okai voltak kínjainak.

Jézus szavai: „Velem virrasztó lélek, hallgass meg engem! Tehet-e valaki többet, mint hogy életét adja barátaiért? És én ennél is többet tettem. Szeretetem túláradásában az Oltáriszentség leple alatt a világ végéig köztetek akartam maradni.

Tudd meg, hogy szentségi életemben újból és újból el kell szenvednem az Olajfák hegyének és a Kálváriának minden fájalmát, az elhagyatottságot, a hálátlanságot, az árulást, a sértéseket, a gyalázatot, az ellenségeskedést, a káromlást és megszenteltelenítést.

Azt mondják, hogy sohasem vagyok egyedül, mert az angyalok serege veszi körül tabernákulumomat. De tudd meg, hogy szentségi Szívem éppen a te szeretetedet, a te társaságodat és vigasztalásodat keresi. Az angyalok hódolnak nekem a mennyország dicsőségében. Nem nekik adtam magamat étel gyanánt, hanem tinektek, akiket véremmel váltottalak meg. Ti tartoztok nekem ezért imádattal és hódolattal. Alázatosan, csendben időzöm éjjel-nappal a taber-

nákulumban és várom a nekem adott lelkeket, akik imádnak, dicsérnek, meghallgatnak és szeretnek. Be akarok térni a lelkekbe, szeretnék tiszta szíveket, mindentől megvált lelkeket találni, hogy szeretetem csodáit művelhessem azokban és nyugalmat találjak bennük. Szomjazom szeretetre, arra a szeretetre, amely mindent ad és semmit sem kíván, hogy százszorosan megfizethesek érte. Várom a lelkeket és szomjazom a szeretetet és e helyett elhagyattatást, hidegséget, közömbösséget találok. Ez a hiányzó hódolat, ez a be nem teljesülő várokozás, ez a szomjúság, nem szenvedés-e mindez? Szentségi asztalomnál még ma is Júdás csókjával illetnek engem a nekem szentelt lelkek is. Lélek, aki velem virrasztasz, oltsd ki ezt a gyötrelmet! Sírj, sirasd szentségi kínszenvedésemet. Könnyeid balzsam a sebeimre és mint ragyogó gyöngyök szállnak az ég felé.

Aki megvigasztalja szentségi Szívemet, azt én is meg fogom vigasztalni!

Jézus vagyok, testvéretek, barátotok, Megváltótok. Szeretetet adok nektek, de csak közömbösséget találok. Könyörtületet adok és félelmet találok. Értetek lettem kicsi és szegény a nyomorúságos

betlehemi istállóban és értetek szállok le mindennap az oltárookra. Értetek zárkózom a tabernákulum szegény és hideg falai közé és adom magamat ételül és italul, hogy nektek örök életetek legyen. Mitől félték még?

Szíveket keresek, akik teljes bizalommal belevetik magukat Szívem tűzengerébe, hogy velem együtt ők is felgyulladjanak!

Nincs benne semmi épség,
Letört virág a test,
Mégis mily égi szépség,
Mit rózsza pírja fest.

A LÉLEK: „Jézusom, keservedbe bele szakad a szívem, és lelkem megrendül ilyen szenvedés láttán. Én is azok közt voltam, akik szerető Szívednek fájdalmat okoztak és azt megsebeztek. Fogadd, ó Jézusom, e fölött érzett legőszintébb bánatomat! Könyörülj rajtam! Engedj édes bizalmasságban Veled élni! Engedj Szíveden pihenni, mint szeretett tanítványod, hogy érezzem, mint dobog az a szeretettől. Kettőzött szeretettel akarom ezentúl számtalan hibámat, hűtlenségemet és lanyhaságomat jóvátenni. Segíts, ó Uram, hogy soha többé szán-

dékos bűnnel meg ne bántsalak. Engedd, ó Uram, hogy e szenvedés éjtszakáján lábaidnál eltöltött óra alatt, kegyelmeddel megújulva térjek vissza a hétköznapi életbe. Irántad való szeretetből jóvá akarok tenni minden sértést, amellyel hozzátartozóim és az egész földön élő lelkek illetnek, akik szentségi Szíved esdekléseit nem akarják meghallani. Te, ó Jézusom, maradj továbbra is velünk és folytasd az Olajfák hegyén és a Kálvárián értünk átélt szenvedéseidet szentségi életedben.

Te, a mindenség Teremtője és minden kegyelem adományozója, megalázod és engedelmesen a pap kezére bízod magadat, elrejtőzve a kis fehér ostya színe mögé. Bezárkózol a tabernákulum szűk falai közé és betérsz minden szívbe, amely szentségi szeretetlakomádhoz közeledik. Némán tűröd a gyalázásokat, sőt az áruló szentségtörést is. Kiteszed magadat elhagyatottságnak és annyi méltatlanságnak. Jézus, szentségi Jézus a kis ostyában, Te maga a szeretet vagy! Te vagy az oltárainkon feláldozott szeretet! Minden percben, éjjel-nappal megújul valahol a világ oltárain a titkok Titka, a Te vérnélküli Áldozatod. Gyul-

laszd fel tehát szívünket irántad égő szeretettől. Add, hogy egész életünket Neked szenteljük, hogy Téged másokkal is megismertessünk és megtanítsuk őket a Te szeretetedre.

Ó Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Láбайдhoz borulva semmiségünk és méltatlanságunk örvényéből imádunk Téged Szent Kenyér, isteni Kenyér, Te vagy világosságunk a sötéttségben, vigasztalásunk bánatunkban, erőnk kísértéseinkben. Te vagy a beteg orvossága, a haldokló útravalója, az élő Kenyér, mely a mennyből szállott alá, hogy számunkra az örök élet záloga legyen.

Ó Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Tekints kegyesen gyermekeidre, akik Neked adják magukat és akik meghatottságtól, hálától, szégyenkezéstől, szeretettől eltelt szívük mélyéből mindig újból és újból ismétlik: „Áldassék végnélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség!”

Ó Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Láбайдhoz borulva, semmiségünk és méltatlanságunk örvényéből imádunk és szeretünk Téged. Szeretünk mindazok helyett, akik nem ismernek

Téged. Add, ó Urunk, hogy szeretetünk az ő bűneiket jóvátegye és mindazért a közömbösségért és sérelemért, melyel Téged szereteted szentségében annyi hálátlan lélek illet, Neked engesztelést nyújtson.

Ó Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben! Imádunk Téged. És ezen imádásunkkal hódolni akarunk Előtted a világ minden tabernákulumában, amelyekben értünk elrejtve élsz, főleg pedig azokban, ahol szerető Szíved hiába vár valakit, aki Hozzád jönne és megvigasztalna, azokban, amelyek a legelhagyottabbak és legelhanyagoltabbak, ott akarunk Előtted hódolni, ahol arra vársz, hogy Hozzád közeledjenek és a szentáldozásban Téged magukhoz vegyenek.

És mi, Neked szeretetben átadott gyermekeid, egyesülve az angyalok és szeráfok karaival, akik Téged körülvesznek, velük együtt nem szűnünk meg énekelve ismételni:

Dicsőíttessék és áldassék vég nélkül a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Alázva, törten állok
A szent kereszt alatt,
Könnyem legyen a zálog,
Mily hön sirattalak!

Bensőséges kérés a szentségi Jézus Szívéhez

**a nagycsütörtöki éjtszakai imáadás jámbor
gyakorlatának elterjedéséért.**

Ó Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben, imádunk Téged mindig és mindenütt, különösen azonban a nagycsütörtök és nagypéntek közötti éjtszakán. Azon éjtszakán, amelyen Te értünk virrasztottál és imádkoztál, miután szeretetednek ez imálandó szentségét nekünk hátrahagytad. Mi, Neked szeretetben átadott gyermekeid, ezt a fájdalmas éjtszakát szent oltárodnál akarjuk átvirrasztani, amelybe bezárkózva szeretetünk kifejezésére vársz. Add, ó Urunk, hogy ez a jámbor gyakorlat mindenütt elterjedjen. Add, hogy éjtszakai imádóid száma úgy felszaporodjék, hogy minden oltárodnál ott virrasszanak. Áldd meg, ó Jézusunk, ezt a kezdeményezésünket, áldd meg mindazokat, akik már gyakorolják és terjesztik. Szent sírodnál akarunk virrasztani és imádkozni, és hálátelt szívvel, megindulva, megszégyenülve és szeretettől eltelve akarjuk ismételni:

*Dicsőíttessék és áldassék vég nélkül
a legméltóságosabb Oltáriszentség!*

Ó Jézus, vajjon hány lélek van, aki szeret Téged, úgy, ahogyan tőlünk szeretettni vágyol? Vajjon hány lélek van, aki Téged tabernákulumodban vigasztalni tud?

A templomok gyakran üresek, szentégeidet gyalázzák és elhanyagolják, ridegség és közömbösség vesz körül a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Csak a hűséges örökmécs ég folyton előtted. Te azonban lelkekre vágyódsz, vigasztaló angyalokra, akik imáikat és szeretetüket Szíved nyitott sebébe rejtik. Lelkeket akarsz, akik szentségi asztalodnál meghiúsultságtól remegve fogadnak tiszta és minden földi ragaszkodástól kiüresített szívükbe, hogy Te egyedül töltsd be azt. Áldozatos lelkeket keresel, ó Jézusom, akik készek Veled szenvedni, készek Veled a Kálváriára is felmenni, élő, szeretettől eltelt hostiákat keresel.

Milyen sokan jönnek házadba a nélkül, hogy Téged keresnének, Téged üdvözölnének. Hányan mennek el tabernákulumod előtt, a nélkül, hogy csak egy tekintetet is vetnének Rád? Hányan

vesznek részt a szentmiseáldozatodban és mégcsak térdet sem hajtanak, mikor a legnagyobb Titok végbemegy. Hányan fogadnak lanyha, sőt közömbös szívükbe, ó Jézusom. Ó isteni Bárány, hányan vesznek magukhoz szokásból vagy érdekből, sőt gyávaságból is a nélkül, hogy megértenék a felséges ajándékot, melyet Önmagadban adsz nekünk. Éppen ebben van a Te mindig megújuló Getszemáni-szenvedésed, amelyet szentségi életedben folytonosan újból átélsz.

Uram, irgalmazz nekünk, irgalmazz nekünk! Add, ó Uram, hogy buzgóságom és vágyakozásom jóvátegyék mindezt az elhanyagoltatást.

E könny szívem tanúja,
Hogy már híven szeret.
Ó, vedd szívedbe újra,
Itt adj örök helyet!

Milyen sok lélek tagad, elárul, megbánt, káromol Téged. Milyen sokan vannak, akik a bűn szennyében élnek, lelkek, akik természetük vad ösztöneit követik, a nélkül, hogy küzdenének ellenük, mit sem törődve a kegyelmi élettel, amely a Veled való egyesülésre vezet. Vannak méltatlan lelkek, akik

szentségtörőleg közelednek asztalodhoz és Téged, szeplőtelen Bárányt, a szentséget magát, súlyos büntől szennyes lelkükbe fogadnak. Gúnyt űznek belőled, arculütnek, megköpdösnek és szidalmakkal illetnek.

Uram, könyörülj rajtunk, könyörülj rajtunk! Add, ó Uram, hogy szeretetünk engesztelést nyújtson ezért a sok gonoszságért.

Ami pedig Szívedet a legmélyebben megszorítja, az a közömbösség, meg nem értés, a sérelmek és hűtlenségek, amelyeket a Neked szentelt lelkek részéről tapasztalsz, akiket egészen szent közelségedbe akarnál vonni. Ők azok, akik ártatlan szent Testedet megostorozzák, isteni fejedet tövissel koronázzák, újra a keresztre szegeznek és szentséges Szívedet lándzsákkal átdöfik.

Könyörülj rajtunk, Uram, könyörülj rajtunk! Add, ó Uram, hogy szeretetünk begyógyítsa ezeket a sebeket.

Szeretlek, Jézusom, szívem egész hevével, értelmemmel és teljes akaratommal.

Szeretlek Jézusom, mindazok helyett, akik Rólad megfélekeznek, akik Téged tagadnak, akik nem hisznek Benned,

akik megbántanak, káromolnak, elárulnak és mindazok helyett, akik isteni Szívedet kínozzák.

Könyörülj rajtunk, Uram, könyörülj rajtunk! Add, ó Uram, hogy buzgóságunk a szeretet lángjával vegye körül tabernákulumaidat.

Hiszem, ó Jézusom, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelen vagy. Segítsd kishitűségemet és erősítsd hitemet. Szeretlek, Jézusom, és kész vagyok életemet és minden csepp véremet odaadni, ha csak egyetlen sértéstől megkímélhetlek és egyetlen bűnt jóvátehetek. Add, ó Jézusom, hogy mindig jobban szeresselek! Engedd meg, hogy résztvehessek fájdalmadban és Veled egyesülhessek nagy megváltói művedben. Tégy velem, Uram, és mindazzal, ami csak az enyém, szent akaratom szerint.

Rövid szünet.

Engesztelő lélek, ezen szenvedéséjtszaka gyümölcseként tedd fel magadban, hogy szentté leszel azért, hogy Jézust vigasztald és más lelkeket is megszentelj. Ajándékozd magadat egészen oda

Jézusnak és kérd Tőle a hűség és kitar-
tás kegyelmét.

Jézusom, hallgasd, ó hallgasd meg ké-
réseimet. Védeld meg és terjeszd ki Egy-
házadat, hívd vissza az eltévedteket,
mentsd meg a haldoklókat, térítsd meg
a bűnösöket, szenteld meg papjaidat,
rázd fel az istentagadókat, a zsidókat,
hitetleneket, tévhitűeket, vallástalano-
kat. Adj a népeknek békét, tartsd vissza
fenyegető jobbodat, enyhítsd a nagyon
is megérdemelt ítéletet, áraszd végtelen
irgalmadat az eltévedt népekre és ter-
jeszd ki mindenüvé békéd és szereteted
országát.

*Parce, Domine, parce populo tuo, ne
in aeternum irascaris nobis. 3 Miatyánk,
Üdvözlégység és Dicsőség.*

Ima rózsafüzér-alakban.

Ó szentségi Jézusom édes Szíve, a Te
országod szeretet, a Te országod béke.
Világosítsd meg és melegítsd fel az
egész világot mérhetetlen szereteted él-
tető sugaraival. Önts ki áldásodat min-
den szívre, vezesd vissza az eltévedt
gyermekeket az atyai házba. Siettesd, ó

Jézusom, országodnak, a szeretet és béke országának elterjedését!

A NAGY SZEMEKKRE:

Egyszer: Ó isteni Megváltója a lelkeknek, jóságodért és irgalmadért esdek-lünk az egész katolikus Egyház számára! Terjeszd ki mindenüvé, védelmezd, óvd és egyesítsd Egyházadat! Add, hogy a tévhitűek visszatérjenek, a hitetlenek megtérjenek, a bűnösök bűnbánóan ismét a szentségekhez járuljanak és siettesd országodnak, a béke országának eljövételét!

A KIS SZEMEKNÉL:

Jézus Szíve, jöjjön el a Te országod Szűz Mária által.

Légy ezerszer üdvözölve,
Égi forrás, drága Szív!
Nézd szívem, mely elgyötörve
Téged esdve, áldva hív.
Téged is, sebet hasítva,
Átdöfött a dárdahegy;
És azóta tárva-nyitva
Áll a szent kút, foly a kegy.

Csak egyszer: Ó isteni megváltója a lelkeknek, jóságodhoz és irgalmadhoz folyamodunk az Egyház fejéért, szent-

séges Atyánkért, a Te helytartódért a földön. Add, hogy a Szentlélek sugallta szavaitól, mint Szíved országának új hirdetésétől az egész világ visszhangozék, add, hogy gyermekeid elfogadják és teljesítsék, az Egyház ellenségei pedig féljenek azoktól!

Ó meríts vigaszt, malasztot
Innen, Éva bús faja!
Vért teérted is fakasztott,
S enyhül élted száz baja.
Omle víz és vér sebébül,
Tiszta habja rád csorog;
Tőle lelked arca szépül
S eltűnik a bűn-mocsok.

Csak egyszer: Ó isteni Megváltója a lelkeknek, jószágodat és irgalmadat kérjük minden papod számára. Szenteld meg őket, ó Uram, hogy mint szent papok másokat is szentségre vezethessenek, erősítsd őket természetfölötti kegyelmeddel. Add, hogy méltó szolgálid és helyetteseid legyenek a földön, akik szent evangéliumodat példájukkal, szavaikkal és cselekedeteikkel élik. Adj, ó Uram, ennek a világosságra és békére szomjazó világnak szent és mások megszentelésére alkalmas papokat!

Ha reám vész karja támad,
S ég szívemben fájdalom;
Szent Szívétől fut a bánat
S újra zeng vidám dalom.
Ha bűnöm fulánkja éget
S a bírótól rettegek,
Szívsebe nyit menedéket
S új reményre gerjedek.

Csak egyszer: Ó isteni Megváltója a
lelkeknek, jóságodat és irgalmadat kér-
jük az egész világon szétszórt hithirde-
tőkért. Gyujts bennük mindig új és új
tüzet és buzgóságot. Segítsd őket lelki
és anyagi szükségükben. Áldd meg min-
den lépésüket és engedd, hogy a föld
legtávolabb eső részére is eljussanak és
népednek az evangéliumot hirdetve,
mindenüvé elvigyék Szíved országának
hírét.

Jézus édes Szíve, néked
Élni, halni kész vagyok:
Mert szerelmed lángja éget,
Mert kegyelmid oly nagyok.
Ó mi boldog lesz halálom;
Ha befogad mély sebed;
Ott nyugalmam megtalálom,
Mely után szívem eped.

Csak egyszer: Ó isteni Megváltója a

lelkeknek, jóságodat és irgalmadat kérjük mindazok számára, akik érted apostolkodnak, azokért, akikre az ifjúság nevelését bízad. Éltesd őket Szíved szeretetének lángjával, tedd munkájukat termékennyé, adj nekik világosságot, hogy mindig új és megfelelő eszközökkel a lelkeket megnyerjék és őket a világ csábításaitól és kísértéseitől elszakítva legszentebb Szíved országába elvezessék!

Fejezzük be a rózsafüzért úgy, amint kezdtük.

Ó szentségi Jézusom édes Szíve, a Te országod szeretet, a Te országod béke. Világosítsd meg és melegítsd fel az egész világot mérhetetlen szereteted életető sugarával.

1 Miatyánk, Udvözlégy, Dicsőség a Szentatya szándékaira, hogy a bűncsúkat elnyerjük.

